

Kızarıklıklar ve İrmikli Puding

Kelebeklerin ömrü çok kısadır. Birkaç keyifli ve görkemli hafta boyunca çiçekten çiçeğe koşup, gezip tozduktan sonra ölürler. Onları görebilmek için, doğru zamanda doğru yerde olmak zorundasınızdır. Benim de kelebek aslanını görüşüm böyle oldu işte. Tesadüfen de olsa, doğru zamanda doğru yerdeydim. O bir rüyadan ibaret değildi. Yaşadıklarımın hiçbiri rüya değildi. Onu gördüğümde henüz bir çocuktum; masmaviydi ve hazi-
ran güneşi altında pırıl pırıl parlıyordu. Uzun zaman önceydi, ama o görüntüyü hiç unutmadım. Unutmamalıyım da. Unutmayacağıma dair söz verdim onlara.

On yaşındaydım ve Wiltshire'ın kuş uçmaz kervan geçmez bir bölgesinde yatılı okulda okuyordum. Evimden çok uzaktaydım ve bu durumdan hiç memnun değildim. Latince, yahni, ragbi, cezalar, kır koşuları, soğukun verdiği kızarıklıklar, notlar, gıcırdayan yataklar ve irmikli pudingten oluşan bir hayatım vardı. Bütün bunlar

yetmezmiş gibi, bir de okulun belalış Basher Beaumont sürekli benim peşimdeydi ve gnmn her anını onun korkusuyla, dehşet içinde geçiriyordum. Sık sık okuldan kaçmayı düşünüyordum, ama bunu yapmak için gereken cesareti sadece bir kez toplayabildim.

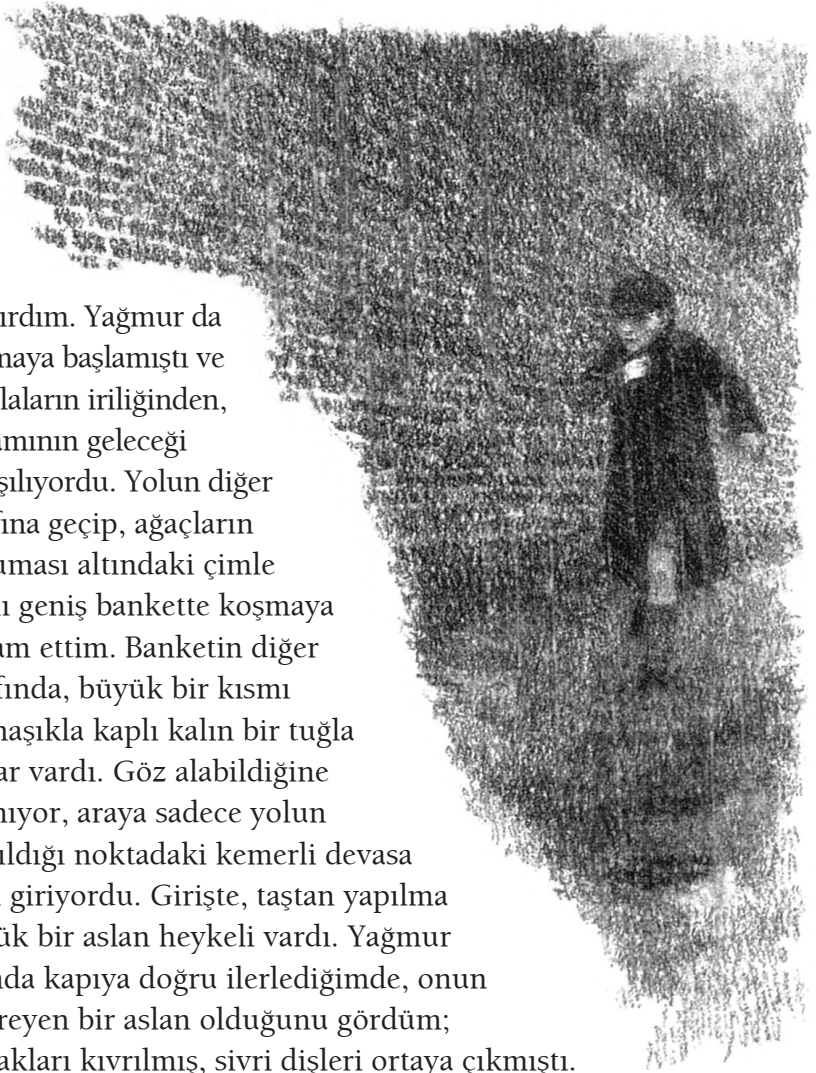
Annemden gelen bir mektup, ev zlemimi iyice artırmıştı. Basher Beaumont beni ayakkabı odasında sıkıştırmış, saçlarıma siyah ayakkabı boyası srmştı. Heceleme sınavında başarısız olmuştum ve Bay Carter beni ders boyunca, başımda bir kitapla sınıfın bir köşesinde bekletmişti; bu onun en sevdiği işkenceydi. Hiç olmadığım kadar mutsuzdum. Köşede durmuş, duvarın boyasını tırtıklarken oracıkta karar verdim: Kaacaktım.

Bir sonraki pazar günü öğleden sonra okuldan kaçtım. şansım yaver gittiği takdirde akşam yemeğine kadar fark edilmez, o zamana kadar da eve varmış ve özgürlüğe kavuşmuş olurdum. Okulun geniş bahçesinin arka tarafındaki ağaçlıklı bölgede kimselere görünmeden itlere tırmandım ve dışarıya atlar atlamaz koşmaya başladım. Peşimden av köpekleri kovalıyormuş gibi koşuyordum. Masumlar Gedığı'nden geçip yola varana kadar da durmadım. Kaışımı tüm ayrıntılarıyla planlamıştım. Yalnızca sekiz kilometre uzaklıktaki istasyona kadar yürüyecek, oradan da Londra'ya giden trene binecektim. Sonra da metroya binip eve gidecektim. Hiçbir şey olmamış gibi eve girecek, onlara bir daha asla geri dnmeyeceğimi söyleyecektim.

Yolda pek fazla insan yoktu, ama ben yine de okul niformamı kimse görmesin diye yağmurluğumun yakasını

kaldırdım. Yağmur da yağmaya başlamıştı ve damlaların iriliğinden, devamının geleceği anlaşılıyordu. Yolun diğer tarafına geçip, ağaçların koruması altındaki çimle kaplı geniş bankette koşmaya devam ettim. Banketin diğer tarafında, büyük bir kısmı sarmaşıkla kaplı kalın bir tuğla duvar vardı. Göz alabildiğine uzanıyor, araya sadece yolun kıvrıldığı noktadaki kemerli devasa kapı giriyordu. Girişte, taştan yapılma büyük bir aslan heykeli vardı. Yağmur altında kapıya doğru ilerlediğimde, onun kükreyen bir aslan olduğunu gördüm; dudakları kıvrılmış, sivri dişleri ortaya çıkmıştı.

Durup bir süre onu seyrettim. Tam o sırada, arkamda bir arabanın yavaşladığını duydum. Düşünecek zaman yoktu. Demir kapıyı itip açtım ve hızla içeriye girip taş sütunun arkasına yapıştım. Dönemekte kaybolana kadar arabayı izledim.

Yakalanmak, dizlerin arka kısmına yenilen dört, hatta belki de altı sopa demektir. Daha kötüsü, okula geri dönmüş olacak, dersten sonra sınıfta oturma cezası alacak, Basher Beaumont'un tacizlerine maruz kalacaktım. Yolda ilerlemek çok ama çok tehlikeliydi. Tren istasyonuna ulaşmak için çayırlardan gitmeyi deneyecektim. Yolum uzayacak, ama daha güvenli olacaktı.

Garip Karşılaşma

Ne taraftan gitmem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum ki arkamdan gelen bir sesle irkildim.

“Sen de kimsin? Ne işin var burada?”

Yavaşça döndüm.

“Sen de kimsin?” diye sordu bir kez daha. Karşımda yaşlı, ufak tefek bir kadın duruyordu; boyu benden uzun değildi. Kenarlarından sular damlayan hasır şapkasının altından, beni baştan aşağı süzdü. Delici bakışlara sahip koyu renkli gözleri vardı ve ben bu gözlere bakmakta zorlanıyordum.

Daha yumuşak bir ses tonuyla, “Yağmur yağacağını düşünmemiştim,” dedi. “Yolunu mu kaybettin?”

Bir şey söylemedim. Elindeki tasmanın diğer ucunda bir köpek, hem de oldukça iri bir köpek duruyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu ve hiç de dost canlısı olmayan bir şekilde hırıliyordu.

Gölümsedi yaşlı kadın. “Köpeğim, şu an özel bir mülk sınırları içinde olduğunu söylüyor,” diyerek elindeki bastonu suçlayıcı bir tavırla bana doğru salladı. Sonra da bastonu kullanarak yağmurluğumun yakasını hafifçe araladı. “Şu ilerdeki okuldan kaçtın, değil mi? Orası hâlâ eskisi gibi bir yerse seni suçlayamam. Fakat burada böylece durup ıslanmaya devam edemeyiz, değil mi ama? Haydi, içeri gel. Ona bir fincan çay ikram edelim mi Jack, ne dersin? Jack konusunda endişelenme. Havlayan köpek ısırılmaz derler ya, Jack de aynen öyledir.”

Buna inanmak benim için hiç de kolay değildi doğrusu.

Neden bilmiyorum, ama kaçmayı bir an için bile aklıma getirmedim. Sonraki yıllarda zaman zaman, yaşlı kadının peşinden tereddüt etmeden gitmiş olmamın sebebi- ni düşündüm. Galiba benim bunu yapacağımdan emindi; bir şekilde beni etkilemiş, içeri girmeye ikna etmişti. Yaşlı kadının ve köpeğinin arkasından eve girdim. Kocaman bir evdi bu; benim okulum kadar büyüktü diyebilirim. Yerden bitmiş gibi bir görüntüsü vardı. Görünürde neredeyse hiç tuğla, taş ya da kiremit yoktu. Binanın tamamı kırmızı sarmaşıkla kaplıydı ve çatıdan gökyüzüne doğru yükselen bir düzine bacanın etrafını bile yeşil yapraklar sarmıştı.

Devasa kubbeli bir mutfığa girip ocağın yanına oturdum. “Bu evin en sıcak yeri mutfaktır,” dedi yaşlı kadın, ocağın kapağını açarak. “Kıyafetlerin kısa sürede kuruyacaktır. Çörek ister misin?” Güçlkle eğilerek ocağın içine uzandı. “Her pazar kurabiye yerim. Yanında da çay içerim.

Senin için de demliyorum, tamam mı?” Çaydanlığa su koyarken, bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. Bu sırada köpek de sepetine oturmuş, gözlerini hiç kırpmadan beni izliyordu. “Düşünüyorum da,” dedi kadın, “Bertie’den bu yana bu eve gelen ilk genç adam sensin.” Bunu söyledikten sonra bir süre sessiz kaldı.

Mutfağı çöreklerin kokusu sarmıştı şimdi. Daha çayırma dokunmadan, üç tanesini yiyivermiştim bile. Tatlıydılar ve ağızda eriyorlardı. Üzerine tereyağı sürünce iyice lezzetli oluyorlardı. Yaşlı kadın mutlu mutlu konuşmaya devam ediyordu. Gerçi benimle mi yoksa köpeğiyle mi konuşuyordu bilemiyordum, ama o an bu çok da önemli değildi. O sırada onu dinlemiyor, pencereden dışarıya bakıyordum çünkü. Güneş, bulutların arasında bulunduğu boşluktan olanca gücüyle parlıyor ve karşıdaki tepeyi aydınlatıyordu. Mükemmel bir gökkuşağı belirmişti gökyüzünde. Fakat her ne kadar harika bir görüntü de olsa, beni büyüleyen şey bu değildi. Nasıl olduysa olmuş, bulutlar tepenin yamacında tuhaf bir gölge oluşturmuştu. Tıpkı girişteki gibi kükreyen bir aslanın gölgesiydi bu.

Bana bir tane daha çörek uzatan yaşlı kadın, “Güneş çıktı,” dedi. Çöreği memnuniyetle kabul ettim. “Hep böyle olur zaten. Bunu hatırlamak zordur bazen, ama bulutların ardında her zaman bir güneş vardır ve bulutlar er ya da geç mutlaka dağılır. İnan bana.”

İçimi ısıtan bir gülümsemeyle, çöreği yiyişimi izledi.

“Gitmeni istediğimi sanma sakın, çünkü istemiyorum.